

"מרדכי מורה" / הארץ / 22.9.67 / תע' יחיד / תחריט / גלריה "גורדון" / תל-אביב

תחריטיו של מרדכי מורה ניחנים ברגישות רבה ומשקפים סגנון אישי שקל לזהות ולהכיר ממבט ראשון. המיוחד בסגנון זה טמון לא באמצעות טכניקות מיוחדות (אין כאלה - למרות שליטתו של הצייר בטכניקת התחריט) או בקומפוזיציה מיוחדת, אלא בתפיסת התוכן ובהגשת הנושאים. מרדכי מורה מציג עולם סוריאליסטי למחצה, בו נוטלים חלק החלום, הדמיון, הסיוט, הסמל והאלגוריה. קרבתו של מורה לפנטאסט מקרבת אותו לציוריהם המאקבריים-אלגוריים של סוף ימי-הביניים. מורה מעלה לפני עיני הצופה במות שעליהן מתחוללים מחזות פנטאסט, בהם משתתפים אנשים תמוהים, חיות מאונשות ויצורי-כלאיים, שהם ספק אנשים ספק חיות. בציורים אחרים מופיעות בתהלוכות חיות נקובות חניתות וחיצים, או גוועות בתנוחות מסוגננות וסמליות. טכניקת התחריט, בה שולט מרדכי מורה כראוי, מאפשרת לו לתת לציורים גוון של נייר עתיק דמוי קלף. גוון זה, בנוסף לסקיצות המקריות, כביכול, המופיעות בשולי התחריטים, מחזקים את האווירה המיוחדת של יצירות אלה ומוסיפים לה משהו אינטימי וספונטאני. לא כל תחריטיו של מורה מגיעים לרמה אמנותית שווה; כמה מהם אינם חורגים מגדר סקיצות ואחרים לוקים בגודש ספרותי מיותר, אך בין שני קצוות אלה מצויים תחריטים רבים, שלמים בפני עצמם ומלאי עניין. ראוי למרדכי מורה לנסות להיות בררן יותר ולסנן מעט יותר את יצירותיו לפני תצוגה.